

ZIRTAK

Julen Galbira

IDAZLEA

Urruzuno

2

004ko irailean, zorteak oso noizean behin egiten dituen keinu horietako bati esker, esperientzia eder bat bizitzea tokatu zitzaidan: hamar egunez, Irlandara bidaiatu nuen hogeit lagun baino gehiagoko talde batekin, denak literaturaz gose eta sekula asetzeko gogo gutxirekin. Nirekin batera, Fernando Morillo eta Patxi Gaztelumendi, eta, batez ere, lehen aipatutako hogeit horiek, hogeit gaztetxo, hogeit neska-mutil buztin berria baino moldagarriagoak, barruan zuten mundua hitzez adierazten asmatu, eta, ondorioz, Urruzuno saria lortu zutenak. Hamar egun zirrargarri, berdin-berdin izan zirenak zirrargarriak irabazteko hainbeste zuten gazteentzat zein galtzeko hain gutxi genuen helduentzat.

Gauetako batean, Donegalen, parranda egin genuen hoteleko logela batean. Hurrengo goizean, deiak jasotzen hasi ginon Euskal Herriatik, ez zuzenean sariketaren antolatzaileen deiak, baina bai sariketarekin erlazioatutako esfera batzuetatik. Hariaren beste aldeko ahotsak argi esan zidan aurreko gaueko parranda haren ondorioz, beharbada, lehiaketa lurperatuko zutela, aztertuko zutela aukera hori. Eta ez zidan esan, baina iruditu zitzaidan esan nahi zuela aspaldi zebiltzala lurperatu nahian, eta ez zekitela nola.

Ordutik, Urruzunok beste zazpi edizio izan ditu, iaz arte, orain krisiaren aitzakia heldu baita. Ordutik, Urruzunok izango zituen beste hainbat parranda, gure parranda baino lehen beste mila izan ziren moduan, batzuk oso sonatuak. Baina ez diot konspirazioaren teoriari heldu nahi, ez noa hortik. Onartu dezagun krisia izan dela erruduna, eta ahaztu dezagun goiko instantzietan Urruzuno deserosotasunez ikus zitekeela, izatez kulturala zen bidaia batean parrandak ere egiten zirelako. Bada, krisiarena onartuta ere, izuga-

INIGO AZKONA

rria da nolako erraztasunez baztertu duten lehiaketa hau egun batetik bestera, alternatiba merkeagoak ere albo batera utzita. Ez daitezela orain etorri talentu-ihesari eta pampinei buruz hitz egitera: talentu hauek ez digute inora ihes egingo, ez behintzat literatura hemen baino hobeto kontsideratzen den lekuren baten bila, baina talentu gazterik badugun ere ez dugu jakingo orain, talentua erakusteko aukerarik ere ez baitiegu eskainiko etorkizuneko idazle, bertsolari, zinegile edo dena delakoei. Krisiak bota du Urruzuno, zer diren gauzak, justu albiste hau argitaratu eta astebetera jakin genuenean EITB erakunde publikoak 22.000 euro ordainduko dizkiola hilero Patricia Gaztañagari. Bi gai diferente dira, bai, baina diru publikoak dira hala ere, dena oso deigarria eta lotsagarria.

Gure indar guztiekin babesten ditugu, eta eskerrak, dirurik gabe geratu diren herri-ekimenak, ataka larrian dauden komunikabide eskaldunak eta ahalegin pertsonaletik sortutako proiektuak, baina inpresioa daukat bertan behera geratzen diren beste ekimen hauek, publikoak, ofizialak edo nahi den moduan deitu daitezkeenak, sarritan ahaztu egiten ditugula, euren ofizialtasunaren ondorioz kariño berezirik ez diegularako, edo herriarenak baino gehiago izate abstraktu batenak iruditzen zaizkigulako. Baina, argi hitz eginez, eta gazteei dagokienez, Urruzuno zen gure lehiaketa literariorik onena, sortzaile askoren etorkizun oparoaren oinarri.

Urruzuno, sari bat baino gehiago, topalekua zen gazte horientzat, aukera bat kontratatzeko ez zirela uste zutena bezain arraroak, badaudela munduan euren moduko buru sortzaile gehiago. Bidaia gutxienekoa da: Irlandaren ordez, jarri Galizia edo Iratiko etxolak, eta Urruzunok funtzio bera beteko du, krisiaren aitzakiarik gabe. ■

Krisiak bota du Urruzuno, zer diren gauzak, justu albiste hau argitaratu eta astebetera jakin genuenean EITB erakunde publikoak 22.000 euro ordainduko dizkiola hilero Patricia Gaztañagari. Bi gai diferente dira, bai, baina diru publikoak dira hala ere, dena oso deigarria eta lotsagarria

irudia:

Antton Olariaga

